

Událost - struktura

Událost je skutečná jen celá, tj. ve svém bytí jakožto celek. Aktuálně skutečná je vždycky jen jedna (právě aktuální) jsoucnost (nikoli bodová!). To znamená, že jak bylost, tak budoust události jsou součástí události jako celku, jsou tedy také skutečné, ale nikoliv aktuálně skutečné. Musíme tedy počítat se skutečnostmi i tam, kde nejsou – už nebo ještě – aktuální. Ovšem mezi takto ještě nebo už neaktuálními skutečnostmi musíme rozlišovat: některé náleží ke skutečnosti vlastní určité události (to je její bylost a budoust), jiné k ní nenáleží. A pak si musíme vždy uvědomovat, kdy jde o skutečnosti, na které ona událost sama nějak reagovala, reaguje (nebo bude či může reagovat), a kdy naproti tomu jde o skutečnosti, o kterých víme jen my a které dáváme do souvislosti s onou událostí jen díky svému porozumění (myšlení, poznání, vědění). Jinak řečeno, musíme dbát o to, že jinak musí vypadat naše výpověď o tom, co „jest“, a jinak naše výpověď o tom, co jsme museli sami „konstruovat“, abychom mohli nějak postihnout a uchopit skutečnost „vcelku“ (a nikoli jen izolované „skutečnosti“ bez jejich vztahu k širším souvislostem). Tak např. vyložit určitý jev jako následek gravitace je něco jiného než vyzkoumat, jak určitá vymezená „skutečnost“ (až molekula nebo atom) vskutku reaguje na určité vzdálené velké množství „hmoty“, jíž je údajně „přitahována“.

(Písek, 110117-2.)